

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Bednarek

SSN Ryszard Witkowski

Protokolant Katarzyna Gajewska

przy udziale Prokuratora del. do Prokuratury Krajowej Anety Orzechowskiej
w sprawie W. U. i J. U. skazanych z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 5 kwietnia 2024 r.,

kasacji, wniesionej obrońcą skazanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z dnia 10 czerwca 2022 r., sygn. akt III Ka 145/22

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 31 maja 2021 r., sygn. akt X K 59/19,

I. uchyla wyroki sądów obu instancji w odniesieniu do W. U. w zakresie czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 300 § 2 k.k. przypisanego mu w punkcie VI wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie i na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne w tej części umarza, obciążając Skarb Państwa kosztami procesu;

II. oddala kasację obrońcy W. U. w pozostałej części oraz kasację obrońcy J. U. jako oczywiście bezzasadne, obciążając

tychże skazanych wydatkami postępowania kasacyjnego w częściach równych;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. K. - Kancelaria Adwokacka w R. łączną kwotę 2 361 zł (dwa tysiące trzysta sześćdziesiąt jeden złotych), obejmującą 23 % VAT tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji oraz obronę skazanych w postępowaniu kasacyjnym.

[J.J.]

Małgorzata Bednarek Marek Motuk Ryszard Witkowski

UZASADNIENIE

W. U. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od kwietnia 1996 r. do 02.10.2003 r. w R. i N. dopuścił się 43 przestępstw szczegółowo opisanych w akcie oskarżenia, działając w warunkach ciągu przestępstw, osobiście lub wspólnie i w porozumieniu z S. K. i J. U. , w różnych konfiguracjach osobowych, jako właściciel firmy S. z/s R. , pełnomocnik firmy S.1 z/s R. oraz faktycznie prowadzący działalność gospodarczą pod firmą S. „[...]”w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem następujące podmioty: A. , F. , H. , S. , U. , E. , S. 1., E. 1., P. , L. , D. , D. i R. C. , VBH P., R. , M. , J. , G. , R. , D.1., VDV O. , L.1., D.2., G.1., P.1., I. , P.2., A.1, R.1, E.2, P.3, P.4, W. , R.2, P.5, P.6, I.1, F.1, S.1, R.3, J.1, L.2, W.1, A.2, B., K. w łącznej kwocie 947.326,55 zł., za pomocą wprowadzenia w błąd, w ten sposób że nie mając zamiaru realizacji przyjętego na siebie zobowiązania zawarł umowy z w/w i dokonał zakupów towarów i usług na odroczony termin płatności w ramach współpracy handlowej przy czym z umów tych się nie wywiązał, a za pobrane towary i usługi nie zapłacił,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 k.k.

2. w okresie od 30.12.1998 r. do 12.02.1999 r. w K. działając jako właściciel S. z/s R., w warunkach czynu ciągłego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 23.000,00 zł. E. K. za pomocą wprowadzenia w błąd, w ten sposób, że nie mając zamiaru realizacji przyjętego na siebie zobowiązania zawarł z w/w umowę na produkcję okien, przy czym z przedmiotowej umowy nie wywiązał się w tym:

- w dniu 30.12.1998 r. wyłudził zaliczkę w kwocie 15.000,00 zł.
- w dniu 12.02.1999 r. wyłudził zaliczkę w kwocie 8.000,00 zł.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

3. w okresie od 22.08.2002 r. do 23.02.2005 r. w R. działając w warunkach ciągu przestępstw, wspólnie i w porozumieniu ze S. K., jak i J. U. , w różnych konfiguracjach osobowych, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. P. , Z. B. , D. W. , M. C. , G. Z. , G. M. w łącznej kwocie 14.300,00 zł oraz usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9.500,06 zł G. Z. , za pomocą wprowadzenia w błąd, w ten sposób że nie mając zamiaru i możliwości realizacji przyjętego na siebie zobowiązania zawarł z w/w umowy na produkcję i montaż okien i pobrał z tego tytułu zaliczki, przy czym z przedmiotowych umów nie wywiązał się w tym:

1. w okresie od 22.08.2002 r. do 13.11.2002 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu ze S. K. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. P. , Z. B. , D. W. oraz M. C. w łącznej kwocie 7.300,00 zł w tym:

- w dniu 22.08.2002 r. wyłudził od J. P. zaliczkę w wysokości 2200 zł,
- w dniu 24.09.2002 r. wyłudził od Z. B. zaliczkę w wysokości 2000 zł,
- w dniu 03.10.2002 r. wyłudził od D. W. zaliczkę w wysokości 1500 zł,
- w dniu 13.11.2002 r. wyłudził od M. C. zaliczkę w wysokości 1600 zł,

2. w okresie od 16.07.2003 r. do 23.02.2005 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z J. U. , doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6000 zł oraz usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9.500,06 zł G. Z. w tym:
 - w dniu 16.07.2003 r. wyłudził zaliczkę w kwocie 6000 zł
 - w dniu 16.07.2003 r. usiłował wyłudzić kwotę 9.500,06 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej
3. w dniu 16.09.2003 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z J. U. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1000 zł G. M. ,
tj. o czyn z art.286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art.286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.
4. w okresie od 20.12.2001 r. do 19.04.2002r. w R. działając w warunkach czynu ciągłego, wspólnie i w porozumieniu z S. K. jako pełnomocnik firmy S. z/s R. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 12.280,39 zł G. B. za pomocą wprowadzenia w błąd co do realizacji warunków umowy w ten sposób, że zawarł z w/w umowę na produkcję okien, a następnie wykonał usługę niezgodnie ze specyfikacją przedmiotowej umowy
tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.
5. w okresie od 15.09.2003 r. do 10.12.2003 r. w R. działając w warunkach czynu ciągłego, wspólnie i w porozumieniu z J. U. , w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 9500 zł. M. P. za pomocą wprowadzenia w błąd co do realizacji warunków umowy, w ten sposób, że zawarł z w/w umowę na produkcję okien, a następnie wykonał usługę niezgodnie ze specyfikacją przedmiotowej umowy
tj. o czyn z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk

6. w okresie od 23.08.2003r. do 04.06.2006r. w R. działając w warunkach czynu ciągłego nie stosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie V Wydział Gospodarczy na okres lat 4 zakazu prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji reprezentanta lub pełnomocnika przedsiębiorcy, członka rady nadzorczej i komisji rewizyjnej w spółce akcyjnej, z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółdzielni zawartego w postanowieniu w/w sądu z dnia 21.07.2003r. , sygn. V Gns 12/02, poprzez faktyczne prowadzenie i reprezentowanie firmy S.2 z/s w R. przed kontrahentami przedmiotowej firmy

tj. o czyn z art.244 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

7. w bliżej nieustalonej dacie w grudniu 2001 r. w R. nakłaniał S. K. właściciela firmy S. z/s R. do tego, aby ten w celu udaremnienia wykonania wydanych i grożących mu w przyszłości orzeczeń sądowych w postaci nakazów zapłaty udaremnił zaspokojenie roszczeń majątkowych swoich wierzycieli, w ten sposób, żeby zbył składniki swojego majątku zagrożone zajęciem w postaci wierzytelności przysługujących mu od T. U. S. A. z/s W. w tym:

- należność w wysokości 23.724,10 zł wynikającą z tytułu należnego odszkodowania — polisa nr [...] - szkoda [...]

- należność w wysokości 420.489,00 zł wynikającą z tytułu należnego odszkodowania — polisa nr [...] - szkoda [...]1

- poprzez dokonanie dwóch cesji na rzecz J. U.

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 300 § 2 k.k.

Natomiast J. U. została oskarżona o to, że:

1. w okresie od 16.07.2003r.do 23.02.2005r. w R. będąc właścicielką firmy S.3 z/s R., działając w warunkach ciągu przestępstw, wspólnie i w porozumieniu z W. U. , w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 7000 zł. G. Z. oraz

G. M. oraz usiłowała doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9.500,06 zł G. Z. za pomocą wprowadzenia w błąd, w ten sposób że nie mając zamiaru i możliwości realizacji przyjętego na siebie zobowiązania zawarła z w/w umowy na produkcję i montaż okien, pobrała z tego tytułu zaliczki przy czym z przedmiotowych umów nie wywiązała się z uwagi na brak możliwości wyprodukowania zamówionych okien, w tym:

1. w okresie od 16.07.2003 r. do 23.02.2005 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z W. U. , doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6000 zł oraz usiłowała doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9.500,06 zł G. Z. w tym:

- w dniu 16.07.2003 r. wyłudziła zaliczkę w kwocie 6000 zł

- w dniu 16.07.2003 r. usiłowała wyłudzić kwotę 9.500,06 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na postawę pokrzywdzonej

2. dniu 16.09.2003 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z W. U. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1000 zł G. M.

tj. o czyn z art. 286 1 § k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

3. w okresie od 28.03.2003r. do 02.10.2003r. w R. działając w warunkach ciągu przestępstw, wspólnie i w porozumieniu z W. U. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc właścicielką firmy S.3 z/s R. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 15.967,92 zł S.1 Sp. z o.o. z/s K. oraz J.1 Sp. z o.o. z/s N. za pomocą wprowadzenia w błąd, w ten sposób, że nie mając zamiaru i możliwości realizacji przyjętego na siebie zobowiązania nabyła towar na odroczony termin płatności, po czym nie dokonała za niego płatności w tym:

1. w okresie od 28.03.2003 r. do 16.04.2003 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z W. U. będąc właścicielką S.3 doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 399,99 zł S.1 Sp. z o.o. w tym:

- w dniu 28.03.2003 r. nabyła towar o wartości 443,22 zł na podstawie faktury nr [...]
- w dniu 28.03.2003 r. nabyła towar o wartości 416,98 zł na podstawie faktury nr [...]
- w dniu 28.03.2003 r. nabyła towar o wartości 4778,23 zł na podstawie faktury nr [...]
- w dniu 28.03.2003 r. nabyła towar o wartości 557,99 zł na podstawie faktury nr [...]
- w dniu 01.04.2003 r. nabyła towar o wartości 40,66 zł na podstawie faktury nr [...]
- w dniu 02.04.2003 r. nabyła towar o wartości 416,30 zł na podstawie faktury nr [...]
- w dniu 14.04.2003 r. nabyła towar o wartości 529,62 zł na podstawie faktury nr [...]
- w dniu 14.04.2003 r. nabyła towar o wartości 3.936 na podstawie faktury nr [...]
- w dniu 16.04.2003 r. nabyła towar o wartości 280,75 zł na podstawie faktury nr [...]

2. w okresie od 04.09.2003 r. do 02.10.2003 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z W. U. będąc właścicielką S.3 doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 4.567,99 zł J.1 Sp. z o.o. z/s N. w tym:

- w dniu 04.09.2003 r. zakupiła towar o wartości 997,56 zł na podstawie faktury [...]
- w dniu 02.10.2003 r. zakupiła towar o wartości 3.570,43 zł na podstawie faktury [...]

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 k.k.

3. w okresie od 15.09.2003r. do 10.12.2003r. w R. działając w warunkach czynu ciągłego, wspólnie i w porozumieniu z W. U. jako właścicielka firmy S.3 z/s R., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 9.500,00 zł M. P. za pomocą wprowadzenia w błąd co do realizacji warunków umowy, w ten sposób, że zawarła z w/w umowę na produkcję okien, a następnie wykonała usługę niezgodnie ze specyfikacją przedmiotowej umowy

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art.12 k.k.

4. w dniu 08.01.2003 r. w R. pomogła S. K. w udaremnieniu wykonania wydanych i grożących mu w przyszłości orzeczeń sądowych w postaci nakazów zapłaty, a tym samym udaremnąć zaspokojenie roszczeń majątkowych wierzycieli w/w, w ten sposób, że nabyła składniki majątku od S. K. zagrożone zajęciem w postaci wierzytelności przysługujących mu od T. U. S. A. z/s W. w tym:

- nabyła wierzytelność w wysokości 23.724,10 zł wynikającą z tytułu należnego odszkodowania – polisa nr [...] - szkoda [...],

- nabyła wierzytelność w wysokości 420.489,00 zł wynikającą z tytułu należnego odszkodowania – polisa nr [...]1,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 300 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 31 maja 2021 r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie:

I. oskarżonego W. U. uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punkcie I aktu oskarżenia, a wyżej w wyroku opisanych w punkcie I, stanowiących ciąg przestępstw z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., przy czym z opisu wyeliminował sformułowania, iż „zarzucanego mu czynu dopuścił się w stosunku do mienia znacznej wartości” oraz w pkt 12 „na szkodę V. S.A. z/s W. ”, oraz ustalił, iż czyny te popełnił w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu oraz ustalił czas popełnionych czynów przyjmując: w opisie czynu wskazanego w pkt 10 od dnia 02.08.2001 r. do dnia 14.11.2001 r., w opisie czynu wskazanego w pkt 11 od dnia 31.07.2000 r. do dnia 18.01.2001 r., w opisie czynu wskazanego w pkt 43 od dnia 28.03.2003 r. do dnia 16.04.2003 r. i za przestępstwa te na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności w wymiarze 3 (trzech) lat i karę grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych przy przyjęciu iż wysokość jednej stawki wynosi 100 zł (sto);

II. w ramach czynu zarzucanego W. U. w punkcie II aktu oskarżenia, uznał oskarżonego W. U. za winnego tego, że w okresie od 30.12.1998 r. do 12.02.1999r.

w K. działając jako właściciel S. z/s R. , w warunkach czynu ciągłego w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry, powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 23.000,00 zł. E. K. za pomocą wprowadzenia w błąd, w ten sposób, że nie mając zamiaru realizacji przyjętego na siebie zobowiązania zawarł z w/w umowę na produkcję okien, przy czym z przedmiotowej umowy nie wywiązał się w tym:

- w dniu 30.12.1998 r. wyłudził zaliczkę w kwocie 15.000,00 zł
- w dniu 12.02.1999 r. wyłudził zaliczkę w kwocie 8.000,00 zł,

stanowiącego przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 236 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i karę grzywny w wymiarze 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki wynosi 100 zł (sto);

III. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu W. U. w punkcie III aktu oskarżenia, wyżej w wyroku opisanego w punkcie III, uznał oskarżonego W. U. za winnego tego, że w okresie od 22.08.2002 r. do 16.09.2003 r. w R. działając w warunkach ciągu przestępstw w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu ze S. K. , jak i J. U. , w różnych konfiguracjach osobowych, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. P. , Z. B. , D. W. , M. C. , G. Z. , G. M. w łącznej kwocie 14.300,00 zł oraz usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9,500,06 zł G. Z. , za pomocą wprowadzenia w błąd, w ten sposób że nie mając zamiaru i możliwości realizacji przyjętego na siebie zobowiązania zawarł z w/w umowy na produkcję i montaż okien i pobrał z tego tytułu zaliczki, przy czym z przedmiotowych umów nie wywiązał; się w tym:

1. w okresie od 22.08.2002 r. do 13.11.2002 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu ze S. K. , działając w warunkach czynu ciągłego, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, doprowadził do niekorzystnego

rozporządzenia mieniem J. P. , Z. B. , D. W. oraz M. C. w łącznej kwocie 7.300,00 zł w tym:

- w dniu 22.08.2002 r. wyłudził od J. P. zaliczkę w wysokości 2200 zł
- w dniu 24.09.2002 r. wyłudził od Z. B. zaliczkę w wysokości 2000 zł
- w dniu 03.10.2002 r. wyłudził od D. W. zaliczkę w wysokości 1500 zł
- w dniu 13.11.2002 r. wyłudził od M. C. zaliczkę w wysokości 1600 zł

2. w dniu 16.07.2003 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z J. U., działając w warunkach czynu ciągłego, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu góry powziętego zamiaru, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6000 zł oraz usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9.500,06 zł G. Z. w tym:

- w dniu 16.07.2003 r. wyłudził zaliczkę w kwocie 6000 zł
- w dniu 16.07.2003 r. usiłował wyłudzić kwotę 9.500,06 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej

3. w dniu 16.09.2003 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z J. U. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1000 zł G. M. ,

stanowiących ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w z w. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w zw. z art 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu W. U. karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy i karę grzywny w wymiarze 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych przy przyjęciu iż wysokość jednej stawki wynosi 100 zł (sto);

IV. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu W. U. w punkcie IV aktu oskarżenia, wyżej w wyroku opisanego w punkcie IV, uznał oskarżonego W. U. za winnego tego, że w okresie od 20.12.20014 r. do 19.04.2002 r. w R. działając w warunkach czynu ciągłego, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze S. K. jako pełnomocnik firmy S.

z/s R. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 12.280,39 zł G. B. za pomocą wprowadzenia w błąd co do realizacji warunków umowy w ten sposób, że zawarł z w/w umowę na produkcję okien, a następnie dokonał usług niezgodnie ze specyfikacją przedmiotowej umowy, stanowiącego przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy i karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych przy przyjęciu iż wysokość jednej stawki wynosi 100 zł (sto);

V. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu W. U. w punkcie V aktu oskarżenia, wyżej w wyroku opisanego w punkcie V, uznał oskarżonego W. U. za winnego tego, że w okresie od 15.09.2003 r. do 10.12.2003 r. w R. działając w warunkach czynu ciągłego, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z J. U. , w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 9500 zł M. P. za pomocą wprowadzenia w błąd co do realizacji warunków umowy, w ten sposób, że zawarł z w/w umowę na produkcję okien, a następnie dokonał usług niezgodnie ze specyfikacją przedmiotowej umowy, stanowiącego przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i karę grzywny w wymiarze 40 (czterdzieści) stawek dzienny przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki wynosi 100 zł (sto);

VI. oskarżonego W. U. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie VII aktu oskarżenia, a wyżej w wyroku opisanego w punkcie VII stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 300 § 2 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności w wymiarze 6 (sześciu) miesięcy i karę grzywny w wymiarze 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych przy przyjęciu iż wysokość jednej stawki wynosi 100 zł(sto);

VII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności i kar grzywny orzeczonych w pkt I-VI wyroku wymierzył oskarżonemu W. U. karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 4 (czterech) lat oraz karę łączną w wymiarze 400 (czterystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł (sto złotych);

VIII. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt 4 k.k. w zw. z art. 102 k.k. w zw. z art. 630 k.p.k. umorzył postępowanie karne wobec W. U. w części dotyczącej czynu opisanego w punkcie VI aktu oskarżenia, a wyżej w wyroku opisanego w punkcie VI, stanowiącego przestępstwo z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a wydatkami tym zakresie obciążył Skarb Państwa;

IX. w ramach czynu zarzucanego oskarżonej J. U. w punkcie I aktu oskarżenia, wyżej w wyroku opisanego w punkcie I, uznał oskarżoną J. U. za winną tego, że w okresie od 16.07.2003 r. do 16.09.2003 r. w R. działając w warunkach ciągu przestępstw, w podobny sposób w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z W. U. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7000 zł G. Z. oraz G. M. oraz usiłowała doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9.500,06 zł G. Z. , za pomocą wprowadzenia w błąd w ten sposób że nie mając zamiaru i możliwości realizacji przyjętego na siebie zobowiązania zawarła z w/w umowy na produkcję i montaż okien, pobrała z tego tytułu zaliczki, przy czym z przedmiotowych umów nie wywiązała się z uwagi na brak możliwości wyprodukowania zamówionych okien w tym:

1. w dniu 16.09.2003 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z W. U. , działając w warunkach czynu ciągłego, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6000 zł oraz usiłowała doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9.500,06 zł G. Z. w tym:

- w dniu 16.07.2003 r. wyłudziła zaliczkę w kwocie 6000 zł,

- w dniu 16.07.2003 r. usiłowała wyłudzić kwotę 9.500,06 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej,

2. w dniu 16.09.2003 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z W. U. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1000 zł G. M. ,

stanowiących ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w zw. z art 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej J. U. karę pozbawienia wolności w wymiarze (jednego) roku i karę grzywny w wymiarze 30 (trzydzieści) stawek dziennych przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki wynosi 100 zł (sto);

X. oskarżoną J. U. uznał za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w punkcie II aktu oskarżenia, a wyżej w wyroku opisanego w pkt II, stanowiących ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., przy czym ustalił, iż czyny te popełniła w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu i za czyny te na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art 91 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej J. U. karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i karę grzywny w wymiarze 30 (trzydzieści) stawek dziennych przy przyjęciu iż wysokość jednej stawki wynosi 100 zł (sto);

XI. w ramach czynu zarzucanego oskarżonej J. U. w punkcie III aktu oskarżenia, wyżej w wyroku opisanego w pkt III, uznał J. U. za winną tego, że w okresie od 15.09.2003 r. do 10.12.2003 r. w R. działając w warunkach czynu ciągłego, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z W. U. , jako właścicielka firmy S.3 z/s R. , w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 9500 zł M. P. za pomocą wprowadzenia błęd co do realizacji warunków umowy, w ten sposób, że zawarła z w/w umowę na produkcję okien, a następnie wykonała usługę niezgodnie ze specyfikacji przedmiotowej umowy, stanowiącego przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w z art 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych przy przyjęciu iż wysokość jednej stawki wynosi 100 zł (sto);

XII. w ramach czynu zarzucanego oskarżonej J. U. punkcie IV aktu oskarżenia, wyżej w wyroku opisanego w punkcie IV, uznał oskarżoną J. U. za winną tego, że w dniu 08.01.2003 r. w R. działając w zamiarze, aby S. K. dokonał czynu zabronionego polegającego na udaremnieniu wykonania wydanych i grożących mu w przyszłości orzeczeń sądowych w postaci nakazów zapłaty, a tym samym udaremnieniu zaspokojenia roszczeń majątkowych wierzycieli w/w, swoim zachowaniem ułatwiła mu jego popełnienie w ten sposób, że nabyła składniki majątku od S. K. zagrożone zajęciem w postaci wierzytelności przysługujących mu od T. U. S.A. z/s w W. w tym:

- nabyła wierzytelność w wysokości 23.724,10 zł wynikającą z tytułu należnego odszkodowania - polisa nr [...] -szkoda [...],

- nabyła wierzytelności w wysokości 420.489,00 zł wynikającą z tytułu należnego odszkodowania - polisa nr [...] -szkoda [...], stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art 19 § 1 k.k. w zw. z art 300 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej karę pozbawienia wolności w wymiarze 6 (sześć) miesięcy;

XIII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art 4 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności i kary grzywny orzeczonych w pkt IX-XII wymierzył oskarżonej J. U. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł (sto);

XIV. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej J. U. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 5 (pięciu) lat;

XV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu W. U. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 05.06.2006 r. godz. 8.55 do dnia 01.12.2006 r., przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

XVI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonej J. U. na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 05.06.2006 r. godz. 9.00 do dnia 05.06.2006 r. godz. 14.25, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się dwóm stawkom grzywny;

XVII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił J. U. jako uprawnionej osobie dowód rzeczowy w postaci telefonu komórkowego marki S. wraz z baterią i kartą SIM zalegający w aktach sprawy k. 9676, tom 51;

XVIII. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. K. z Kancelarii Adwokackiej w R. kwotę 9.918,72 zł (dziewięć tysięcy dziewięćset osiemnaście złotych i siedemdziesiąt dwa grosze) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej z urzędu oskarżonym W. U. i J. U. ;

XIX. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. zasądził od oskarżonych W. U. i J. U. na rzecz oskarżyciela posiłkowego E.2 S.A. z/s w W. kwotę po 420,00 zł (czterysta dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem w sprawie pełnomocnika w osobie adw. P. Ś. w postępowaniu o sygn. akt II K 627/17;

XX. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. zasądził od oskarżonego W. U. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w części w kwocie 8.400,00 zł (osiem tysięcy czterysta złotych) tytułem opłaty, zaś w pozostałej części na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, wydatkami obciąża Skarb Państwa;

XXI. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. zasądził od oskarżonej J. U. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w części w kwocie 1300,00 zł (tysiąc trzysta złotych) tytułem opłaty, zaś w pozostałej części na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońcę z urzędu na korzyść oskarżonych wyrokiem z dnia 10 czerwca 2022 r.

zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, zwalniając oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku sądu odwoławczego kasację wywiódł obrońca z urzędu W. i J. U. zaskarżając go w całości na korzyść skazanych oraz zarzucając mu rażące naruszenie prawa mające wpływ na treść orzeczenia a to:

1. art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 25 § 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. i w zw. z art. 34 § 1 i 2 k.p.k. poprzez rozpoznania sprawy oskarżonych W. U. i J. U. przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie jako Sąd I Instancji oraz Sąd Okręgowy w Rzeszowie jako Sąd II Instancji z naruszeniem właściwości rzeczowej, podczas gdy do rozpoznania sprawy o przestępstwo oszustwa dotyczącego mienia znacznej wartości opisanego w pkt. I wyroku popełnionego przez oskarżonego „osobiście lub wspólnie i porozumieniu z S. K. i J. U. ” (art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 k.k.) właściwy był Sąd Okręgowy w Rzeszowie jako Sąd I Instancji.
2. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 99 a k.p.k. i w zw. z art. 6 k.p.k., albowiem Sąd Okręgowy nie sporządził uzasadnienia wyroku na formularzu według ustalonego wzoru, co w praktyce ograniczyło prawo oskarżonego do obrony, co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, gdyż uniemożliwia w toku postępowania kasacyjnego prawidłową ocenę, czym kierował się ten Sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za całkowicie niezasadne.
3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. art. 99 a k.p.k. i w zw. z art. 6 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu przez Sąd Okręgowy wadliwej kontroli odwoławczej i zaakceptowaniu uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego sporządzonego bez zachowania ustawowego formularza oraz zawierającego łączną ocenę dowodów z przesłuchania świadków, czy z dokumentów uwzględnionych przy ustalaniu stanu faktycznego, co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, bo w praktyce ograniczyło prawo oskarżonego do obrony, gdyż w toku postępowania odwoławczego uniemożliwiło prawidłową weryfikację,

poprawności rozumowania Sądu Rejonowego z punktu widzenia zasad logiki wiedzy i doświadczenia życiowego.

4. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., polegające przeprowadzenie przez Sąd Okręgowy wadliwej kontroli odwoławczej i pominięcie następujących zarzutów podniesionych w środku odwoławczym obrońcy oskarżonego W. U. , co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia:

1. zarzutu uznania za niewiarygodne zeznań świadka B. K. w oparciu o dowolne założenie, że celem działania świadka było zdyskredytowanie wiarygodności osoby S. K. w sytuacji, gdy świadek ten (obecnie notariusz) nie ma żadnego interesu aby składać fałszywe zeznania na korzyść oskarżonych, a jego zeznania stanowią istotny dowód w sprawie, gdyż wynika z nich że S. K. miał domagać się od oskarżonych którzy zadecydowali się kontynuować produkcję okien pod firmą „S.2 ” pieniędzy w zamian za „uwolnienie od kłopotów” które sam spowodował nie wywiązując się z zobowiązań jakie zaciągał prowadząc własną działalność pod własną firmą S.1
2. zarzutu, że sam fakt wykonania usługi produkcji i montażu okien dla pokrzywdzonych G. B., M. P. niezgodnie ze specyfikacją jest niewystarczający do przyjęcia, że oskarżony popełnił przestępstwo oszustwa przypisane w pkt IV i V wyroku z dnia 31 maja 2021 r. sygn. akt X K 59/19, tj. oskarżony wiedział najpóźniej w chwili zawarcia umów z pokrzywdzonymi, że nie wywiąże się z ich warunków i stolarkę okienną wykona niezgodnie ze specyfikacją wynikającą z przyjętych zamówień.
3. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., polegające na przeprowadzeniu przez Sąd Okręgowy wadliwej kontroli odwoławczej i nierzetelne ustosunkowania się do zarzutów apelacji obrońcy (zawartych w pkt. 1 apelacji), co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenie, z których wynika, że:
 1. ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego stanowiące podstawę skazania oskarżonego W. U. opierają się głównie na dowodach z pomówień byłego współoskarżonego S. K., który biorąc aktywny udział w realizacji czynów zabronionych stanowiących przedmiot niniejszego postępowania był

niewątpliwie zainteresowany przerzuceniem odpowiedzialności na inne osoby i na różnych etapach postępowania karnego składał różne oświadczenia w tym zakresie, w szczególności celu osiągnięcia doraźnych korzyści związanych ze ewentualnym złagodzeniem kary informował ograny ścigania o innych rzekomych przestępstwach popełnionych przez oskarżonego W. U. i inne bliżej nie określone osoby, których popełnienie ostatecznie nie zostało potwierdzone w toku śledztwa prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w R. w sprawie o sygn. akt [...], zeznaniach świadka I. C. , która wyrokiem z dnia 23 marca 2009r. (sygn. X K 184/09) została prawomocnie skazana za sfałszowanie dokumentacji księgowej firmy oskarżonej J. U. S.3, zeznań pracowników: G. S. , K. M. , S. Ł. , M. T. , L. Z. , J. K. , M. G., J. W., którzy z racji pracy na stanowiskach produkcyjnych, montażowych lub administracyjnych nie mogli mieć żadnej wiedzy na temat sytuacji finansowej firm które ich zatrudniały, zeznań pokrzywdzonych kontrahentów lub osób reprezentujących tych kontrahentów: J. L., G. K., B. G. , E. T., K. Z., P. S., K. M., A. S., P. H., K. B., W. S., M. Z. , którzy nie mogli mieć bezpośredniej wiedzy na temat organizacji pracy w firmie S.1 stąd na ich podstawie Sąd Rejonowy nie mógł ustalić, że „oskarżony W. U. faktycznie kierował i prowadził firmę w tym okresie, mimo, że była ona formalnie zarejestrowana na osobę S. K. ", a opinia biegłego z zakresu rachunkowości i finansów J.L. nie może być dowodem na trudną sytuację finansową firm: S. E. , S. 1 i S.2 , skoro z jej wniosków wynika jednoznacznie, że nie jest możliwe określenie, czy ww. firmy miały możliwość zapłaty za zamówione towary, w dacie złożenia zamówienia.

2. ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego w zakresie istnienia i wysokości zobowiązań firm S. E., S.1 oraz S.2 wobec pokrzywdzonych oraz okoliczności ich powstania, zostały dokonane w oparciu o kserokopie faktur i orzeczeń sądowych rzekomo dotyczących należności wynikających z tych faktur, a nie akta postępowań cywilnych, bez których nie można wykazać, że należności wynikające z faktur nie została faktycznie zapłacone i że na ich podstawie zostały wydane konkretne orzeczenia dotyczące tych należności, zwłaszcza że ich łączna wysokość wynikająca z wyroku jest sprzeczna z wartościami wskazanymi w opinii biegłego z zakresu rachunkowości i finansów J.L.

3. przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości i finansów J.L. nastąpiło bez udostępnienia biegłemu dokumentacji finansowej firmy S.4, która jak wynika z protokołu rozprawy z dnia 26 marca 2018 r., w sprawie II K 627/17 została uznana przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie za ujawnioną.
4. Sąd Rejonowy dokonując niekorzystnych dla oskarżonego W. U. ustaleń faktycznych oparł się na opinii biegłego z zakresu rachunkowości i finansów J.L. bez wyjaśnienia zawartych w niej sprzeczności w zakresie podawania za ten sam okres różnych wartości zadłużenia firmy S.1 i wbrew końcowym wnioskom tej opinii z których wynika, że nie jest możliwe określenie, czy składając zamówienie, w dacie ich złożenia firmy S. z/s w R. W. U. , S.1 i S.2 miały możliwość zapłaty za zamówione towary.
5. dowód z uzupełniającej opinii biegłego grafologa M. G., opiera się jedynie na materialne porównawczym tzw. bez wpływowym, którego pochodzenie od oskarżonego nie zostało potwierdzone w toku postępowania, a biegły podczas opiniowania korzystał z próbek pisma pobranych od oskarżonego w dniu 23.03.2007 r. w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Rzeszowie o sygn. akt [...] którego akta stanowiły dokumenty związkowe w sprawie.
6. z uzupełniającej opinii biegłego D. L. z dnia 12 stycznia 2021 r. wynika, że stwierdzone przez niego wady stolarki okiennej wykonanej dla G. B. i M. P. jedynie obniżają walory estetyczne, natomiast biegły nie jest w stanie stwierdzić na ile mogą wpływać na walory użytkowe.
7. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., polegające na przeprowadzeniu przez Sąd Okręgowy wadliwej kontroli odwoławczej poprzez brak ustosunkowania się, lub nierzetelne ustosunkowanie się następujących zarzutów zawartych w apelacji oskarżonego, co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia:
 1. art. 42 pkt. 2, art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art. 14 ust. 1

Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, art. 1 k.p.k., art. 6 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez:

- pozbawienie oskarżonych prawa do niezawisłego sądu i do sprawiedliwego procesu przejawione poprzez wydanie orzeczenia i sporządzenie uzasadnienia przez O.S., która zgodnie z wyrokiem ETPC - sprawa Dolińska-Ficek i Ozimek przeciwko Polsce sygn. 49868/19 i 57511/19 - nie została w sposób prawidłowy powołana na stanowisko sędziego, albowiem jej nominacja została wydana przez KRS która to Rada nie spełnia wymogów ETPC (zob. również Postanowienie SN z dnia 29.11.2021r. sygn. akt I CSKP 524/21) co rażąco narusza Uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. sygn. akt BSA 1-4110- 1/20,
- wydaniu orzeczenia bez przeprowadzenia procesu w zakresie koniecznym dla wydania wyroku,
- potraktowaniu nieważnych z powodu bezskuteczności czynności dowodowych przeprowadzonych w poprzedzających postępowaniach jako materiału w sprawie i wydaniu na ich podstawie orzeczenia,
- procedowaniu w oparciu o błędną kwalifikację prawną zarzucanych czynów
- jak wynika z wiążących Sąd Rejonowy w Rzeszowie postanowień Sądu Okręgowego w Rzeszowie (II K 9/15 i II Kz 73/18) zarzuty pod którymi stanęli oskarżeni obejmują kwalifikację z art. 286 §1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 294 §1 kk a nie kwalifikację wskazaną w akcie oskarżenia i wyroku. Kwalifikacja prawidłowa określona przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie w swoich postanowieniach nigdy nie została oskarżonym ogłoszona. Sąd Rejonowy w Rzeszowie pomimo wiążących go postanowień Sądu Okręgowego w Rzeszowie w ogóle do postanowień tych się nie odniósł,
- dopuszczeniu się przez sędziego prowadzącego postępowanie manipulacji poprzez dokonanie przez niego "czynności naprawczych" aktu oskarżenia. Sędzia referent w wyroku dokonał zmiany kwalifikacji prawnej czynów bez uprzedniego poinformowania oskarżonych o zamiarze dokonania takiej zmiany w zakresie wszystkich występków objętych aktem oskarżenia oraz bez

uzasadnienia dokonanych zmian. Powyższe świadczy o tym, że sędzia referent "naprawiając" wadliwy akt oskarżenia pomógł prokuratorowi w postępowaniu. Tym samym została zachwiana równowaga procesowa stron. Działania sędziego referenta spowodowały, że prowadzone przez niego postępowanie rażąco narusza konstytucyjne prawa oskarżonych do sprawiedliwego i obiektywnego procesu, nie można bowiem zaakceptować sytuacji, w której sąd pomaga jednej ze stron tego postępowania w osiągnięciu celów procesowych,

- oparcie postępowania o poprzedzające go nieważne z mocy prawa wyroki i czynności procesowe oraz postanowienia w nich zapadłe. Nie było to możliwe z uwagi na wady tych postępowań:

Sąd Rejonowy w Rzeszowie sygn. akt II K 370/09:

- sąd naruszył art. 25 k.p.k. prowadząc postępowanie i wydając wyrok zastrzeżony dla sądu okręgowego (zarzut z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., wyrok z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.), co z urzędu na mocy art. 439 § 1 pkt. 4 skutkuje nieważnością całego postępowania i uchyleniem wyroku oraz zniesieniem całego postępowania

- sąd prowadził postępowanie w oparciu o faktyczną kwalifikację prawną tj. art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. (również zastrzeżoną rzeczowo dla sądu okręgowego)

- sąd naruszył art. 41 § 1 k.p.k. nie wyłączając sędziego co z urzędu skutkuje niemożnością uznania za skuteczne i procesowe ważnych wszystkich czynności wykonanych w toku tego postępowania (powyższe zostało potwierdzone przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie - wyrok z dnia 14.05.2014 r sygn. akt II Ka 97/14 - powód uchylenia wyroku m. innymi: stwierdzenie naruszenia art. 41 § 1 k.p.k.)

- sąd prowadził postępowanie w oparciu o niepełny materiał dowodowy (przez całe postępowanie niedostępna dla sądu była dokumentacja finansowa S.1 , dokumentacja ta ukrywana była przez prokuraturę)
- sąd naruszył prawo do obrony ustanawiając w końcowej fazie procesu obrońcę dla oskarżonych w osobie adw. K. P. , który nie mógł wykonywać tej funkcji w sposób nieskrępowany i rzetelny, albowiem wcześniej doradzał pokrzywdzonym, skutkiem czego przeprowadzone czynności nie mogą być uznane za ważne i skuteczne
- sąd naruszył prawo do obrony uniemożliwiając oskarżonym prawidłowe wywiedzenie apelacji

Sąd Okręgowy w Rzeszowie sygn., akt II Ka 97/14

- sąd naruszył art. 25 k.p.k. prowadząc postępowanie i wydając wyrok zastrzeżony dla sądu apelacyjnego co z urzędu na mocy art. 439 § 1 pkt. 4 skutkuje nieważnością postępowania i uchyleniem wyroku oraz zniesieniem całego postępowania
- sąd był nienależycie obsadzony (w składzie orzekającym zasiadał sędzia, który wcześniej złożył wniosek o wyłączenie od rozpoznawania sprawy i wniosek ten do dziś nie został rozpoznany) co czyni na mocy art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. postępowanie i wydany wyrok bezskutecznym
- sąd naruszył art. 6 k.p.k. prawo do obrony poprzez dopuszczenie do uczestnictwa w sprawie obrońcy w osobie adw. K. P., który nie mógł wykonywać tej funkcji w sposób nieskrępowany i rzetelny, albowiem wcześniej doradzał pokrzywdzonym skutkiem czego przeprowadzone czynności nie mogą być uznane za ważne i skuteczne (powyższe potwierdzone zostało przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie - wyrok z dnia 19.06.2017 r. sygn. akt II Ka 510/16 - powód uchylenia wyroku: uczestnictwo w procesie obrońcy K. P. który nie mógł w sposób prawidłowy wykonywać swojej roli obrończej - naruszenie art. 6 k.p.k.)

- sąd naruszył art. 7 k.p.k. poprzez wydanie zaleceń sądowi ponownie rozpoznającemu sprawę dotyczących możliwości dopuszczenia dowodów i zakresu ponownego postępowania co w rezultacie doprowadziło do uniemożliwienia rozpoznania sprawy w ogóle.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie sygn. akt II K 516/14

- sąd naruszył art. 25 k.p.k. prowadząc postępowanie zastrzeżone dla sądu okręgowego
- sąd naruszył prawo do obrony poprzez dopuszczenie do uczestnictwa w sprawie obrońcy w osobie adw. K. P. , który nie mógł wykonywać tej funkcji w sposób nieskrępowany i rzetelny, albowiem wcześniej doradzał pokrzywdzonym, skutkiem czego przeprowadzone czynności nie mogą być uznane za ważne i skuteczne.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie sygn. akt II 9/15

- sąd naruszył art. 25 k.p.k.- poprzez przekazanie sprawy zastrzeżonej rzeczowo dla sądu okręgowego sądowi rejonowemu (zarzut z aktu oskarżenia art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.; faktyczny zarzut art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.)
- sąd naruszył art. 6 prawo do obrony poprzez dopuszczenie do uczestnictwa w sprawie obrońcy w osobie adw. K. P. , który nie mógł wykonywać tej funkcji w sposób nieskrępowany i rzetelny, albowiem wcześniej doradzał pokrzywdzonym, skutkiem czego przeprowadzone czynności nie mogą być uznane za ważne i skuteczne
- sąd oparł postanowienie w zakresie przekazaniu sprawy Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie o nieważny z mocy prawa wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie sygn. akt II Ka 97/14 (w składzie orzekającym zasiadał sędzia, który wcześniej w oparciu o art. 41 k.p.k. złożył wniosek o wyłączenie od rozpoznawania sprawy i wniosek ten do dziś nie został rozpoznany - co czyni na mocy art. 439 §1 pkt. 2 k.p.k. postępowanie i wydany wyrok nieważnym)

Sąd Rejonowy w Rzeszowie sygn. akt II K 491/15

- sąd naruszył art. 25 k.p.k. prowadząc postępowanie i wydając wyrok zastrzeżony dla sądu okręgowego (zarzut z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., postępowanie z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.) co z urzędu skutkuje nieważnością całego postępowania i uchyleniem wyroku
- sąd naruszył prawo do obrony poprzez dopuszczenie do uczestnictwa w sprawie obrońcy w osobie adw. K. P. , który nie mógł wykonywać tej funkcji w sposób nieskrępowany i rzetelny, albowiem wcześniej doradzał pokrzywdzonym, skutkiem czego przeprowadzone czynności nie mogą być uznane za ważne i skuteczne.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie sygn. akt II Ka 510/16

- sąd naruszył art. 25 k.p.k. prowadząc postępowanie i wydając wyrok zastrzeżony dla sądu apelacyjnego co z urzędu skutkuje nieważnością postępowania i uchyleniem wyroku
- w składzie orzekającym zasiadał sędzia, który wcześniej w oparciu o art. 41 k.p.k. złożył wniosek o wyłączenie od rozpoznawania sprawy i wniosek ten do dziś nie został rozpoznany, co czyni na mocy art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. postępowanie i wydany wyrok nieważnym
- sąd naruszył postępowanie poprzez odniesienie się w uzasadnieniu wyroku do wadliwego (z przyczyn wskazanych powyżej) wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 14.05.2014 r. - sygn. akt II Ka 97/14
- pozbawieniu oskarżonych nabytych praw do przeprowadzenia prawidłowego procesu poprzez pozostawieniu bez rozpoznania ich wniosku do Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 10.11.2014 r. sygn. akt II K 516/14 o zwrot sprawy prokuratorowi w celu usunięcia braków postępowania przygotowawczego w postaci ukrycia przed nimi całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i prawidłowego zapoznania końcowego z aktami sprawy

- procedowaniu w oparciu o akt oskarżenia uniemożliwiający prawidłowe przeprowadzenie procesu przez co uniemożliwienie oskarżonemu obrony w zakresie stawianych im zarzutów i co najważniejsze realne uczestniczenie w postępowaniu co znalazło wyraz w różnych, wzajemnie wykluczających się, kwalifikacjach prawnych zarzucanych czynów prezentowanych przez sąd w sentencji i uzasadnieniu wyroku:
- kwalifikacja zawarta w akcie oskarżenia w części dyspozytywnej - art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. wg autora aktu oskarżenia jest to czyn
- faktyczna kwalifikacja wynikająca z postanowień Sądu Okręgowego w Rzeszowie - art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. - tj. o czyn
- kwalifikacja zastosowana przez sąd w trakcie postępowania - art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. wg sądu o czyn
- kwalifikacja, którą sąd przyjął w postanowieniu o możliwości zmiany kwalifikacji - art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wg sądu o czyn
- kwalifikacja zawarta w wyroku - art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wg sądu o czyny
- kwalifikacja zawarta w uzasadnieniu wyroku - czyn (np. strona 125 uzasadnienia wers 9)
- „sąd uzupełnił opis czynu o znamiona z art. 91 § 1 k.k.” - str. 125 wers 9-10 uzasadnienia wyroku
- str. 41 pkt I sentencji wyroku - na czyny stanowiące ciąg przestępstw wg sądu składają się poszczególne czyny co stoi w sprzeczności z przyjętą w tym zakresie przez sąd kwalifikacją prawną, brak jest też w uzasadnieniu wyroku jakiegokolwiek informacji w tym zakresie. Do dziś oskarżeni nie wiedzą z której kwalifikacji prowadzone było postępowanie, czy z tej wskazanej przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie czy też z jakiejś innej. Wskazane przez

sąd I instancji kwalifikacje są wzajemnie sprzeczne i wykluczające się co skutkuje chaosem, w wyniku którego skarżący są pozbawieni możliwości obrony, inne bowiem zarzuty kieruje się do art. 12 k.k. a inne do art. 91 k.k.

- prowadzeniu postępowania bez wskazania oskarżonym faktycznej kwalifikacji prawnej zarzucanych czynów,
- sporządzenia uzasadnienia wyroku, które to uzasadnienie w swojej treści jest sprzeczne z sentencją wyroku przez co niemożliwa jest kontrola instancyjna
- procedowaniu na niepełnym materiale dowodowym"

- 2) naruszenia art. 286 k.k. - poprzez „brak w wyroku i jego uzasadnieniu wskazania zamiaru bezpośredniego i czy w ogóle, a jeżeli tak, to jakie konkretnie korzyści majątkowe osiągnęli oskarżeni poprzez zarzucane im aktem oskarżenia poszczególne czyny (są to warunki sine qua non przypisania sprawstwa występku stypizowanego w art. 286 §1 k.k.)"
2. naruszenia art. 12 k.k. - poprzez „brak w wyroku i jego uzasadnieniu opisu na czym polegały z góry powzięte zamiary (co stanowi warunek konieczny zastosowania art. 12 k.k.)"
3. naruszenia art. 91 k.k.- poprzez:
 - „- brak w wyroku i jego uzasadnieniu wskazania i opisów poszczególnych czynów co stanowi wymóg zastosowania konstrukcji ciągu przestępstw - art. 91 k.k.
 - zsumowanie kwot zarzucanych przestępstw co ma zastosowanie dla konstrukcji czynu ciągłego - art. 12 k.k."
 - przyjęcie, że oskarżeni dopuścili się występku w warunkach art. 91 k.k. tj. ciągu przestępstw, na które składają się czyny ciągłe art. 12 k.k. co stoi w sprzeczności z kwalifikacją prawną zastosowaną przez sąd"
- 5) naruszenie art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 300 k.k. poprzez „brak przeprowadzenia jakiegokolwiek postępowania w tym zakresie wskutek czego Sąd w ogóle nie

ustalił czy istnieje wierzytelność mogąca być przedmiotem usunięcia spod egzekucji, a co za tym idzie, czy w ogóle przestępstwo zostało popełnione i czy w takim przypadku S. K. nie dopuścił się wyłudzenia na szkodę J. U. kwoty pieniędzy poprzez zbycie prawa do dochodzenia nieistniejącej wierzytelności lub co gorsze zbycie prawa do dochodzenia wcześniej wypłaconego mu odszkodowania tj. przestępstwa z art. 286 k.k. popełnionego przez S. K. na szkodę oskarżonych"

- 6) naruszeniu art. 439 § 1 pkt. 4 k.p.k. poprzez „jego niezastosowanie w sytuacji prowadzenia postępowania przez sąd niższego rzędu w sprawie należącej do właściwości sądu wyższego rzędu przejawione w tym, że sąd rejonowy prowadził postępowanie zastrzeżone dla postępowania przed sądem okręgowym a to ze względu na zastosowanie kwalifikacji prawnej w oparciu o art. 294 k.k."

4. obrazę prawa procesowego - art. 438 pkt. 2 k.p.k.

„przejawione w naruszeniu przepisów postępowania mającym wpływ na treść wyroku:

- a) art. 2 § 1 k.p.k. poprzez:

- prowadzenie postępowania zmierzającego do tego, aby sprawca przestępstwa nie został wykryty i pociągnięty do odpowiedzialności karnej, a osoba niewinna tą odpowiedzialność za niego poniosła

- nietrafne zastosowanie środków przewidzianych w prawie karnym

- nieujawnienie wszystkich okoliczności sprzyjających popełnieniu przestępstwa poprzez brak przeprowadzenia pełnego postępowania

- b) art. 2 § 2 k.p.k. poprzez „całkowite zaniechanie przez sąd I instancji dążenia do ustalenia prawdziwego stanu faktycznego przejawione w:

- prowadzeniu postępowania na podstawie aktu oskarżenia uniemożliwiającego prawidłowe procedowanie

- prowadzeniu przez sąd I instancji postępowania w sposób zmierzający do jego jak najszybszego zamknięcia, bez względu na okoliczności, treść wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 14.05.2014 r. sygn. akt II Ka 97/14 i obowiązujące przepisy k.p.k.
- bezpodstawnym oddalaniu wszystkich zgłoszonych przez oskarżonych i ich obrońcę wniosków dowodowych
- nieprzesłuchaniu wszystkich świadków zgłoszonych w akcie oskarżenia pomimo zgłaszanych wniosków dowodowych w tym zakresie
- wydaniu wyroku opartego na bezskutecznych przez co nieważnych z mocy prawa czynnościach procesowych przeprowadzonych przez sędziego co do którego stwierdzono brak bezstronności i obiektywizmu
- wydaniu wyroku opartego na nieważnych z mocy prawa czynnościach procesowych i dowodach przeprowadzonych w trakcie postępowania Sądu Rejonowego w Rzeszowie sygn. akt II K 370/09 a to ze względu na naruszenie art. 25 k.p.k. (sąd rejonowy prowadził i wydał wyrok w sprawie zastrzeżonej dla sądu okręgowego)
- wydaniu wyroku, którego podstawę nie stanowiły prawdziwe ustalenia faktyczne, albowiem sąd wydał wyrok na podstawie nieprzeprowadzonych dowodów i fałszywych dowodów w postaci:
 - dokumentów finansowo-księgowych sfalszowanych przez świadka I. C. za co świadek ten został skazany prawomocnym wyrokiem - wyrok Sądu Rejonowego w Rzeszowie sygn. akt X K 184/09.
 - fałszywych zeznań świadków I. C. , S. K.
- sfalszowanej dokumentacji finansowo-księgowej S.1 -nieprzeprowadzeniu przesłuchań wszystkich świadków wymienionych w akcie oskarżenia - posłużenie się materiałem dowodowym dotkniętym wadą nieważności na którym nie wolno mu było oprzeć rozstrzygnięcia, albowiem dowody te zostały przeprowadzone przez sędziego B.P. co do której wyrokiem SO w R. z dnia

14.05.2014 r. sygn. akt II Ka 97/14 stwierdzono brak obiektywizmu i bezstronności (art. 41 § 1 k.p.k.). Dodatkowo zauważyć należy, że SSR B.P. postępowanie dowodowe przeprowadziła w warunkach braku dostępu przez nie do pełnego materiału dowodowego tj. bez dostępu do m. innymi dokumentacji finansowo - księgowej S.1 , dokumentacji S.3 , R.1, a także w warunkach naruszenia zasady bezpośredniości - wielu świadków słuchanych było w ramach pomocy pranej bez uprzedniego wyczerpania możliwości przesłuchania tych świadków bezpośrednio przed sądem w Rzeszowie - posłużenie się materiałem dowodowym powstałym w trakcie postępowań prowadzonych z naruszeniem właściwości rzeczowej tj. art. 25 k.p.k."

c) art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez „prowadzenie procesu w oparciu o niepełny materiał dowodowy w postaci:

- niekompletnej dokumentacji finansowo-księgowej S.1

- braku oryginałów dokumentów księgowych, na których oparte zostało oskarżenie

- braku dokumentacji finansowo-księgowej S.3 zabezpieczonej przez prokuraturę na etapie postępowania przygotowawczego i nieprzekazanej do sądu pomimo wniosków oskarżonych w tej sprawie

- nieujawnienia dokumentacji finansowo-księgowej S. E., która to dokumentacja przez cały okres postępowania znajdowała się w depozycie Sądu Rejonowego w Rzeszowie

- nieudostępnieniu biegłemu dokumentacji finansowo-księgowej S. E. pomimo tego, że dokumentacja ta zalega w depozycie Sądu Rejonowego w Rzeszowie jako dowód do sprawy II K 803/99 (akta sprawy II K 803/99 stanowią dowód w sprawie będącej przedmiotem zaskarżenia)

- braku przesłuchania wszystkich świadków wymienionych w akcie oskarżenia"

d) art. 4 k.p.k., art. 170 k.p.k. poprzez niedopuszczenie i zaniechanie przeprowadzenia wszystkich dowodów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz nieuzasadnione oddalenie wszystkich zgłoszonych przez oskarżonych wniosków dowodowych, o których mowa na str. 4 -8 apelacji oskarżonego,

e) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez „rozstrzygnięcie wszystkich wątpliwości na niekorzyść oskarżonych, mających podstawowe znaczenie dla wydania opartego na prawdzie obiektywnej sprawiedliwego orzeczenia ujawnionych w zarzutach oskarżonych do ustaleń faktycznych sądu, a ponadto w wątpliwościach:

- czy transakcje wykazane w akcie oskarżenia w ogóle zostały zrealizowane
- czy załączone do aktu oskarżenia faktury faktycznie odzwierciedlają zdarzenia gospodarcze (zbadanie tego jest szczególnie ważne w sytuacji, gdy akt oskarżenia opiera się jedynie na niepotwierdzonych kserokopiach faktur!!!)
- jeżeli transakcje zostały zrealizowane to przez kogo i kto osiągnął związane z nimi korzyści i w jakich wielkościach (z treści uzasadnienia wynika, że wszystkie transakcje i czynny z nimi związane wykonywał S. - czyli kto?!!!)
- czy towar wskazany na fakturach nie został zapłacony w sytuacji potwierdzeń zapłaty i poleceń przelewów znajdujących się w dokumentacjach finansowo - księgowych i braku dostępu do historii kont bankowych firm
- jaką rolę w tych transakcjach odegrali oskarżeni
- jaką rolę w tych transakcjach odegrali świadkowie I. C. , J. W. , S. K. i inni posługujący się sfalszowanymi przez I. C. upoważnieniami do odbioru towaru i podpisywania faktur
- czy świadek I. C. pełniła funkcję księgową i prowadziła księgowość firmy
- czy w okresie objętym aktem oskarżenia firmy osiągały przychody umożliwiające obsługę zadłużenia

- czy istnieją nakazy zapłaty na rzecz oskarżonych lub S. K. (pozwoli to na określenie wielkości należności przez co kondycji finansowych firm)
- jaka była wartość tapet natryskowych przejętych przez A. na poczet wynagrodzenia z tytułu najmu pomieszczeń
- czy firma R.3 posiada zobowiązania w stosunku do oskarżonych
- czy świadek S. K. szantażował oskarżonych
- czy wierzytelność [...] w ogóle istniała, a jeżeli tak to czy nie została wypłacona S. K.
- czy faktury wskazane w akcie oskarżenia są prawdziwe a nie sfałszowane (załączone do aktu oskarżenia faktury są kopiami - wniosek oskarżonych o dołączenia oryginałów został KJ oddalony)
- na czym polegały z góry powzięte zamiary (art. 12 k.k.) oraz brak możliwości realizacji zamówień w sytuacji, gdy firma:
 - posiadała kompletny park maszynowy, zaplecze logistyczne, zatrudnionych pracowników, pomieszczenia i materiały do produkcji
 - w tym czasie realizowała zamówienia dla kilku tysięcy klientów bez zakłóceń i zwłoki
 - w magazynie posiadała towar w postaci wyprodukowanej i gotowej do sprzedaży stolarki okiennej i drzwiowej o wartości ok. 500 000 zł
- jaki był wpływ strat związanych z pożarami i kradzieżą pieniędzy przez świadków K. M. i innych na kondycję finansową firmy (świadek K. M. został prawomocnie skazany przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie za kradzież pieniędzy pochodzących ze sprzedaży stolarki, którą dostarczał klientom)
- jaki wpływ na zobrazowanie całokształtu zdarzeń ma fakt sfałszowania ponad 500 dokumentów w tym faktur przez księgową I. C. za co została ona skazana prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego sygn. akt X K 184/09

- jaką rolę w sprawie odegrał D. M. , który przygotował S. K. do składania zeznań i przygotował mu ich treść
- dlaczego prokuratura nie udostępniła biegłemu pobranych próbek pisma od W. U. a przez co wykonana przez tego biegłego opinia jest niewiarygodna
- czy nastąpiła kompensata czynszu w W. poprzez remont pomieszczeń z których korzystał S. (remont polegał na wymianie witryn i drzwi wejściowych, wymianie posadzki, remoncie instalacji wod-kan i elektrycznej, malowaniu ścian, podwieszeniu sufitów etc.)
- jak jest możliwym bezskuteczna egzekucja należności pieniężnych w sytuacji, gdy firma posiadała:
 - w magazynie łatwo zbywalny towar w postaci stolarki okiennej i drzwiowej o wartości ponad 500 000 zł
 - konta bankowe które nigdy nie były zajęte
 - kompletny park maszynowy w postaci linii do produkcji stolarki PCV i drewnianej o wartości ok. 200 000 zł
 - wyposażenie biurowe w postaci sprzętu komputerowego, mebli, ekspozycji etc. o wartości ok. 100 000 zł
 - gotówkę w kasie firmy
 - środki pieniężne zgromadzone na kontach bankowych
- jak jest możliwym bezskuteczna egzekucja należności w sytuacji, gdy właściciel firmy S. K. posiadał mieszkanie o pow. ok. 80 m² i dom o pow. ok. 250 m², samochody prywatne etc.
- czy w ogóle prowadzone były egzekucje
- czy oskarżeni w ogóle byli poinformowani o egzekucjach (jest to szczególnie ważne w sytuacji braku prowadzenia egzekucji z majątku posiadanego przez firmy)

f) art. 6 k.p.k. poprzez „pozbawienie oskarżonych prawa do obrony przejawione w:

- braku wskazania kwalifikacji prawnej zarzutów pod którymi stanęli oskarżeni
- braku ustalenia a nawet wskazania sposobu liczenia właściwej liczby pokrzywdzonych i należnych kwot (str. 93 uzasadnienia - 42 podmioty na kwotę 963 495,65 zł; str. 121 uzasadnienia - kwota 682 503, 34 zł; str. 2 sentencji wyroku - 45 podmiotów na kwotę 947 326,55 zł) co powoduje, że skarżący nie są w stanie zrozumieć toku myślowego sądu -oddalenie wszystkich zgłoszonych wniosków dowodowych bez uzasadnienia -uniemożliwienie oskarżonym dotarcia do dowodów mających podstawowe znaczenie dla sprawy
- procedowanie w oparciu o akt oskarżenia sprzeczny z art. 332 k.p.k.
- sporządzenie sentencji i uzasadnienia zaskarżonego wyroku rażąco naruszającego art. 424 § 1 k.p.k.
- całkowite uniemożliwienie zapoznania się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym w postaci dokumentacji finansowo - księgowej S.3 i R. O. (dowody te zostały zabezpieczone przez prokuraturę w trakcie postępowania przygotowawczego i do dziś pomimo wniosków do prokuratury i Sądu Rejonowego o ich udostępnienie nie zostały im udostępnione)
- wydanie wyroku skazanie oskarżonych - w oparciu o kwalifikację prawną czynu inną niż:
 - wskazana w akcie oskarżenia
 - wskazana przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie jako faktyczna kwalifikacja prawna czynu
 - wskazana w postanowieniu o zmianie kwalifikacji prawnej czynu
 - dokonanie "czynności naprawczych" przez sędziego referenta prowadzącego postępowanie przejawione w nie odniesieniu się do wniosku o zwrot sprawy do

prokuratury i dokonaniu poprawek aktu oskarżenia co w konsekwencji postawiło prokuraturę w uprzywilejowanej pozycji."

g) art. 7 k.p.k. poprzez „ocenę dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego przejawiona w:

- stwierdzeniu bez żadnego uzasadnienia, że zeznania świadka B. K. są niewiarygodne,
- stwierdzeniu, że z treści SMS-ów nie wynika, że S. K. nie szantażował oskarżonych w sytuacji zbieżności treści tych SMS-ów z treścią zeznań B. K.
- jak można inaczej zinterpretować treść SMS-ów „jak chcesz odzyskać [...] to się spotkajmy" niż jako szantaż
- przyznaniu zeznaniom świadka S. K. całkowitej wiarygodności w sytuacji, gdy świadek ten wielokrotnie zmieniał zeznania, składał wzajemnie sprzeczne zeznania a co najważniejsze zeznania te były mu podyktowane przez współosadzonego D. M. ,
- przyznaniu wiarygodności zeznaniom I. C. w sytuacji oczywistego konfliktu z J. U. I. C. została prawomocnie skazana za sfalszowanie dokumentów w tym faktur na szkodę J. U. będących podstawą aktu oskarżenia i stanowiących dowody na potwierdzenie popełnionych czynów. Zarzut ten jest tym bardziej uzasadniony ze względu na fakt oczywistego konfliktu istniejącego pomiędzy I. C. a W. U. em wynikającym z tego, że w momencie ujawnienia przestępstwa fałszowania dokumentów i przywłaszczenia pieniędzy na szkodę J. U. a także działalności w zakresie wyłudzenia towarów na podstawie sfalszowanych upoważnień przez I. C. , I. C. oskarżyła W. U. a o groźby karalne i pobicie, jednak sąd nie dopatrył się przestępstwa w zachowaniach W. U. a i uniewinnił go ze wszystkich stawianych zarzutów,
- przyznaniu wiarygodności zeznaniom I. C. w sytuacji, gdy w okresie objętym aktem oskarżenia praktycznie nie pracowała w firmach wskazanych w akcie oskarżenia, bo przebywała na urloпах macierzyńskich,

- przyznaniu wiarygodności zeznaniom S. K. w sytuacji, gdy świadek ten fałszywie oskarżał W. U. a o przestępstwa polegające na fałszowaniu weksla i podrobieniu podpisów co nie znalazło żadnego uzasadnienia i postępowanie umorzono,

- brak odniesienia się do całości zgromadzonego materiału dowodowego

- dowolną i wybiórczą interpretację zeznań świadków (zarzut ten skarżący zgłaszają z daleko posuniętej ostrożności, albowiem nie można traktować dowodu z zeznań świadków jako ważnego i skutecznego - przeprowadzony został w warunkach nieważności i bezskuteczności ze względu na art. 25 k.p.k. i art. 41 § 1 k.p.k. o czym wspomniano powyżej)

h) art. 8 k.p.k. poprzez „wydanie orzeczenia bez przeprowadzenia i dokonania własnych ustaleń i oparcie się na ustaleniach innych organów bez ich weryfikacji przejawione w tym, że:

- sąd w ogóle nie przeprowadził własnych ustaleń i własnego rozumowania, albowiem wydał wyrok w oparciu o dowody przeprowadzone przez sędziego B. P. ze sprawy II K 370/09 w której wobec sędzi P. wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 14.05.2014 r. sygn. akt II Ka 97/14 orzeczono stronnictwo i brak obiektywizmu (art. 41 § 1 k.p.k.)

- sąd nie przesłuchał wszystkich świadków zawezwanych przez prokuratora w akcie oskarżenia tylko uznał ich zeznania na wszystkich etapach postępowania za ujawnione i odczytane bez odczytywania

- sąd oparł się na nieistniejących z mocy prawa czynnościach dokonanych w trakcie postępowania sygn. akt II K 370/09 - postępowanie to i wydany wyrok rażąco narusza art. 25 k.p.k.

- sąd oparł swoje ustalenia o odpisy wyroków postępowań cywilnych (są to tylko kserokopie wyroków) bez ich weryfikacji czy dotyczyły zdarzeń objętych aktem oskarżenia i bez uzasadnień tych wyroków a w niektórych przypadkach nawet bez dysponowania samymi odpisami tylko sygnaturą akt np. SR w Przemysłu

sygn. V Ge 42/03 (nie wiadomo, dlaczego sądem właściwym dla sporu pomiędzy S. R. a R. Przeźmierowo k. P. jest sąd w Przemyślu)

- sąd oparł swoje ustalenia o postanowienia o umorzeniach postępowań egzekucyjnych bez ich weryfikacji czy postępowania te dotyczyły zdarzeń objętych aktem oskarżenia i czy \N dacie prowadzonego postępowania będącego przedmiotem zaskarżenia są one aktualne"

i) art. 25 § 1 pkt. 2 k.p.k. poprzez „prowadzenie postępowania należącego do właściwości rzeczowej sądu okręgowego"

j) art. 35 § 1 k.p.k. poprzez „nieprzeprowadzenie badania z urzędu swojej właściwości do orzekania w sprawie"

k) art. 41 k.p.k. poprzez:

- uczestnictwo w postępowaniu sędziego J.S., który postanowieniem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 09.07.2019 r. sygn. akt X K 59/19 został wyłączony od orzekania w sprawie ze względu na uzasadniony brak bezstronności (postanowienie w aktach sprawy)

- uczestnictwo w postępowaniu asesora O.S. wobec której zgłoszony w dniu 31.05.2021 r. wniosek o jej wyłączenie nie został prawidłowo rozpatrzony z uwagi na fakt, że w rozpoznaniu wniosku uczestniczył sędzia J. S. który jak wyżej wskazano został od sprawy X K 59/19 wyłączony"

l) art. 92 k.p.k. poprzez „wydanie wyroku który nie został oparty o całokształt zebranego i ujawnionego materiału dowodowego i wszystkich okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia albowiem w uzasadnieniu sąd nie wyszczególnił całości zgromadzonego materiału, nie wiadomo zatem na jakich dowodach sąd oparł orzeczenie (np. dowód z dokumentów składające się na dokumentację finansową S. E. - sąd w ogóle z tą dokumentacją się nie zetknął, przez cały czas trwania procesu dokumentacja ta znajdowała się w depozycie Sądu Rejonowego w Rzeszowie). Zarzut rażącego naruszenia art. 92 k.p.k. jest tym bardziej uzasadniony, że sąd I instancji np. „za wiarygodne uznał dokumenty uwzględnione przy ustalaniu stanu faktycznego (...) zalegające w

aktach spraw związkowych oraz segregatorach ..." - strona 95 uzasadnienia - nie wskazując które konkretnie dokumenty miał na uwadze. „Nie budzi w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a także sądów powszechnych żadnych wątpliwości, że zbiorcze wymienienie dowodów powoływanych jako podstawa dokonanych ustaleń faktycznych w ten sposób jak uczynił to sąd rejonowy w uzasadnieniu wyroku jest niedopuszczalne, zwłaszcza w sytuacji, kiedy dowody te mają wskazać na popełnione przez oskarżonych przestępstw..." str. 33 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie sygn. akt II Ka 204/10 z dnia 20.05.2010 r.

„... niedopuszczalne jest w uzasadnieniu wyroku globalne powoływanie się na dowody, lecz konieczne jest uzasadnienie zależności każdego z nich w całości lub konkretnym fragmencie od poszczególnych okoliczności faktycznych, które w sprawie wymagają udowodnienia i uzasadnienia." - str. 34 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 20.05.2010 r. sygn. akt II Ka 204/10

„W końcu powołać można wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13.03.2008 r. sygn. akt III KK 242/07 który stwierdził, że sumaryczne wyliczenie dowodów, na podstawie których sąd rejonowy ustalił stan faktyczny w sprawie, stanowi obrazę przepisów procesowych" - str. 34 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 20.05.2010 r. sygn. akt II Ka 204/10

Odpis wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie w aktach sprawy i załącznik do apelacji

m) art. 167 §1 k.p.k. poprzez:

- „nieprzeprowadzenie zgłoszonych przez oskarżonych i ich obrońcę dowodów
- naruszenie przez sędziego prowadzącego postępowanie zasady kontrydiktoryjności przejawione w:
- przeprowadzeniu przez sąd z urzędu dowodu w postaci badania grafologicznego bez uzasadnienia tego postanowienia okolicznościami opisanymi w tym przepisie prawa -wskazaniu przez sąd materiału

dowodowego na którym ekspertyza grafologiczna ma zostać wykonana przez co biegły opracował opinię w oparciu o niepełny i nieprawdziwy materiał porównawczy (wnioski o uzupełnienie ekspertyzy o odniesienie ekspertyzy do posiadanego przez prokuraturę materiału w postaci próbek pisma sąd oddalił bez uzasadnienia) -oparciu orzeczenia o przeprowadzone w poprzednich postępowaniach czynności procesowych wykonanych przed wywołaniem rozprawy i bez wiedzy oskarżonych i ich obrońcy (sędzia referent przed rozpoczęciem procesu i wywołaniem rozprawy - bez poinformowania oskarżonych i ich obrońcy o tym fakcie- wystąpił do urzędów skarbowych i ZUS o przesłanie informacji służących w dalszym postępowaniu za dowody w sprawie, wszystko to działo się w warunkach pozbawienia oskarżonych prawa do obrony co zostało stwierdzone wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie sygn. akt II Ka 510/16) -nieujawnienie przez sędziego referenta faktu wystąpienia do urzędów skarbowych i ZUS o przesłanie informacji

- nieujawnienie przez sąd przez większość procesu dokumentów otrzymanych z urzędów skarbowych i ZUS"

n) art. 171 § 1 i § 2 k.p.k.

poprzez:

- „nieprzeprowadzenie przesłuchań:

- wszystkich świadków wnioskowanych przez prokuratora do przesłuchania na rozprawie- osób prowadzących egzekucje

- naruszenie przez sędziego prowadzącego postępowanie zasady kontrydyktoryjności"

o) art. 171 § 7 k.p.k. poprzez „przyznanie waleru dowodu zeznaniom świadków w sytuacji, gdy nie byli oni przesłuchani na rozprawie przez co nie mogli wypowiadać się na temat sprawy w sposób nieskrępowany, wolny od sugestii i braku obiektywizmu osoby przesłuchującej"

p) art. 193 § 1 k.p.k. poprzez „nieprzeprowadzenie dowodu z pełnych uzupełniających opinii biegłych w sytuacji, gdy wyjaśnienie wszystkich okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga posiadania wiadomości specjalnych tj. z zakresu finansów, księgowości i budownictwa"

r) art. 201 k.p.k. poprzez „niejasność opinii biegłych, brak uzupełnienia opinii, wskazanie materiału, na którym opinia ma być sporządzona, brak obecności podejrzanych przy oględzinach stolarki, brak oparcia opinii grafologicznej o próbki pisma będące w posiadaniu Prokuratury Rejonowej w Rzeszowie"

s) art. 332 k.p.k. poprzez „procedowanie na wadliwym akcie oskarżenia uniemożliwiającym prawidłowe procedowanie i wydanie sprawiedliwego wyroku"

t) art. 333 § 1 k.p.k. poprzez „brak dołączenia do aktu oskarżenia wszystkich dowodów zebranych w sprawie oraz brak określenia, który dowód ma udowodnić konkretne przestępstwo lub czyn zabroniony"

u) art. 337 k.p.k. poprzez „brak lub wadliwe i niepełne badanie wstępne aktu oskarżenia"

v) art. 366 §1 k.p.k. poprzez „całkowite zaniechanie dążenia do obiektywnego wyjaśnienia sprawy i wszystkich istotnych okoliczności mających wpływ na ustalenie prawdy materialnej i ocenę zebranego materiału dowodowego przejawiony w:

- braku przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego i dowodowego w zakresie zarzutów opisanych w akcie oskarżenia,
- braku przeprowadzenia jakiegokolwiek postępowania wyjaśniającego i dowodowego w zakresie zarzutu usunięcia spod egzekucji wierzytelności,
- braku przeprowadzenia jakiegokolwiek postępowania wyjaśniającego i dowodowego w zakresie istnienia wierzytelności, która miała być przedmiotem zbycia, w wyniku czego sąd w ogóle nie ustalił, kto popełnił czyny zarzucane aktem oskarżenia co wprost wynika z uzasadnienia wydanego wyroku, gdzie

wielokrotnie czytamy: „firma S. wyłudziła towary”, firma S. zakupiła towar” etc. W przypadku niektórych zarzutów sąd w ogóle nie dokonuje żadnych nawet najmniejszych ustaleń dot. np. czy wierzytelności w ogóle istniały, jaka była ich faktyczna wartość, czy w ogóle nastąpiło ich usunięcie spod egzekucji (nie można bowiem usunąć spod egzekucji czegoś czego nie ma).

w) art. 367a § 1 k.p.k. poprzez „oddalenie na wcześniejszych etapach postępowania wniosków z żądaniem dołączenia do akt sprawy dokumentów, do których oskarżeni nie mają dostępu w postaci:

- akt spraw cywilnych i karnych
- postępowań przygotowawczych
- wyciągów z kont bankowych
- oryginałów lub nawet kserokopii dokumentów zamówień i dostaw towaru
- oryginałów faktur

Naruszenie to jest tym bardziej rażące, że w postępowaniach tych skarżący nie występowali w charakterze stron więc nawet nie mogli ubiegać się o dostęp do nich, nie mogli ich przeglądać i przedstawić sądowi dowody na swoją niewinność."

x) art. 392 §1 k.p.k. poprzez „ujawnienie bez odczytywania zeznań świadków w sytuacji, gdy:

- prokurator w akcie oskarżenia wniósł o przesłuchanie świadków na rozprawie
- oskarżeni i ich obrońca zgłosili wniosek dowodowy o przesłuchanie wszystkich świadków wskazanych w akcie oskarżenia
- świadkowie, których zeznania sąd ujawnił bez odczytywania, przesłuchiwanie byli:
- w sytuacji ukrywania przez prokuratora dokumentacji finansowo - księgowej S.3 oraz R. O. (dokumentacja ta nadal nie została udostępniona)

- w sytuacji ukrywania przez prokuratora dokumentacji S.1 (dokumentacja ta została ujawniona staraniem skarżących w ostatnim dniu postępowania prowadzonego pod sygn. akt II K 370/09, przez co przesłuchania wszystkich świadków odbyły się bez możliwości zapoznania się skarżących z dokumentacją i zadawania świadkom pytań w oparciu tą dokumentację)

- w sytuacji nieważności czynności procesowych wynikających z naruszenia przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie w postępowaniu prowadzonym pod sygn. akt II K 370/09 art. 25 k.k. i art. 41 §1 k.p.k.

y) art. 410 k.p.k. poprzez „nieuwzględnienie przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej i wszystkich zebranych dowodów

z) art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. poprzez „wydanie wyroku bez dokładnego określenia w nim przypisanych oskarżonym czynów oraz ich kwalifikacji prawnej przejawione w braku wskazania, za które dokładnie czyny oskarżeni zostali uznani za winnych i za które zostali skazani.”

aa) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez „sporządzenia uzasadnienia nie odpowiadającego warunkom opisanym w tym przepisie, jak również wykształconym przez doktrynę i orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz treści wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 14.05.2014 r. sygn. akt II Ka 97/14”

bb) art. 442 § 3 k.p.k. poprzez „niewykonanie zaleceń sądu okręgowego zawartych w poprzedzających orzeczeniach:

- całkowitego zignorowania zalecenia sądu okręgowego co do konieczności „szczególnego przyjrzenia się 45 zarzutom z pkt. I aktu oskarżenia” - w wyniku czego zmiana kwalifikacji prawnej dokonana przez sąd I instancji jest niezgodna z zaleceniami sądu odwoławczego

- całkowitego zignorowania przez sąd I instancji zalecenia sądu odwoławczego co do przeprowadzenia postępowania „w zakresie szerszym o ile wymaga tego prawidłowe procedowanie ...”

- procedowaniu w oparciu o kwalifikację prawną inną niż wskazana przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie - sąd opiera zarzuty i wydaje wyrok w oparciu o kwalifikację z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. natomiast wg Sądu Okręgowego w Rzeszowie procedowanie oparte jest o kwalifikację z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. (postanowienie SO w R. z dnia 12.02.2018 r. sygn. akt II Kz 73/18)"

cc) art. 444 k.p.k. poprzez „uniemożliwienie oskarżonemu wywiedzenie pełnej apelacji przejawione w tym, że:

- sentencja wyroku odsyła do aktu oskarżenia przy jednoczesnym dokonaniu zmian w kwalifikacji zarzucanych czynów,

- brak jest w uzasadnieniu wyroku odniesienia się do całości zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, wskazania kto konkretnie popełnił przestępstwa (wszędzie sąd wskazał, że przestępstw dokonał S.), jak jest faktyczna kwalifikacja prawna zarzucanych czynów, w oparciu o jaką kwalifikację prowadzone było postępowanie etc."

7. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. i w zw. z art. 6 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu przez Sąd Okręgowy wadliwej kontroli odwoławczej i nieuwzględnieniu zarzutu naruszenia art. 170 § 1 k.p.k. (pkt. 5 apelacji obrońcy), polegającego na oddaleniu wniosków dowodowych obrońcy dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa, dowodu z zeznań świadków klientów firm S.1 , S.2 , dowodu z oryginałów dokumentów, dowodu z uzupełniającej opinii biegłego grafologa M.G., co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, w sytuacji w której zmierzały one do wykazania, że firmy S.1 , S.2 miały techniczne i materiałowe możliwości wyprodukowania stolarki dla klientów (pokrzywdzonych) i w okresie objętym aktem oskarżenia prowadziły produkcję dla swoich klientów, w sposób masowy, ciągły zgodnie z zawartymi umowami oraz wymogami technicznymi dla produkcji zamówionej stolarki, co stanowi kluczową okoliczność z punktu widzenia znamion przestępstwa składających się na ciąg przestępstw z pkt. III wyroku Sądu Rejonowego w

Rzeszowie z dnia 31 maja 2021 r. sygn. akt X K 59/19, gdzie mowa o braku możliwości realizacji przyjętych przez oskarżonego zobowiązań.

8. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 443 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu przez Sąd Okręgowy wadliwej kontroli odwoławczej i nieuwzględnieniu zarzutu naruszenia zakazu reformationis in peius poprzez:

1. uzupełnienie przez Sąd Rejonowy w pkt. I, III wyroku opisu czynu o znamiona z art. 91 § 1 k.k. poprzez dodanie zwrotu „w podobny sposób, w krótkich, odstępach czasu”,
2. uzupełnienie przez Sąd Rejonowy w pkt. II, IV, V wyroku opisu czynu o znamiona z art. 12 k.k. poprzez dodanie zwrotu „w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru”,

co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

9. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 i 2 k.p.k. i w zw. z art. 409 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu przez Sąd Okręgowy wadliwej kontroli odwoławczej i uznanie za niezasadne, sformułowanych w apelacji obrońcy zarzutu obrazy art. 117 § 1 i 2 k.p.k. skutkujący koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w całości, a polegający na tym że Sąd Rejonowy przeprowadził w sprawie o sygn. akt X K 59/19, cały przewód sądowy pod nieobecność oskarżyciela posiłkowego H. sp. z o.o., który nie był prawidłowo zawiadamiany o terminach rozpraw i nie uwzględnił wniosku o wznowienie przewodu sądowego w całości, co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

1. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. i w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, i w zw. z art. 14 ust. 1 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych polegające na przeprowadzeniu przez Sąd Okręgowy wadliwej kontroli odwoławczej i uznanie za niezasadny, sformułowany w apelacji obrońcy

oskarżonego, zarzut obrazy art. 41 § 1 k.p.k. skutkujący koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w całości, a polegający na tym że:

1. Przewodniczący składu orzekającego przedsięwziął zachowania wywołujące uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności, albowiem w dniu 26 kwietnia 2021 r. wznowił przewód sądowy celem prawidłowego zawiadomienia wszystkich oskarżycieli posiłkowych o terminie rozprawy głównej, a następnie w trybie nieznanym Kodeksowi postępowania karnego podjął próbę sanowania naruszenie art. 117 § 2 k.p.k. (prowadzenie 18 terminów rozpraw, podczas której m. in. bezpośrednio przesłuchano 70 świadków pod nieobecność niezawiadamianego oskarżyciela posiłkowego), zwracając się pismami z dnia 10 maja 2021 r. do oskarżyciela posiłkowego spółki H. sp. z o.o. oraz je pełnomocnika, z prośbą o wskazanie czy wnoszą o powtórzenie czynności postępowania dowodowego dokonanych podczas ich nieobecności, czy ewentualnie wnoszą o przesłanie odpisów protokołów z odbytych terminów rozpraw w terminie 7 dni od dnia doręczenia pod rygorem uznania, iż nie wnoszą o powtórzenie czynności nie wnoszą o przesłanie odpisów protokołów rozpraw, a następnie wobec braku oświadczenia ze strony ww. podmiotów w żądanym zakresie, oddalił wniosek obrońcy o przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości i w dniu 31 maja 2021 r. ponownie zamknął przewód sądowy, co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.
2. Wyrok Sądu Rejonowego z dnia 31 maja 2021 r., sygn. akt X K 59/19 zapadł w takiej sytuacji procesowej, że na skutek nie zawiadamiania oskarżyciela posiłkowego H. sp. z o.o., o terminach rozpraw wystąpiła względna podstawa odwoławcza, na podstawie której każdy wyrok niekorzystny dla oskarżyciela posiłkowego zostałby na pewno uchylony, stąd w sprawie zachodziły uzasadnione wątpliwości, co bezstronności asesora sądowego tj. obowiązku równego traktowania stron i zachowania bezstronność przy wyrokowaniu, co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.
3. W wydaniu ww. wyroku brał udział asesor sądowy, co do którego oskarżeni w dniu 28 maja 2021 r. złożyli wniosek o wyłączenie ze względu na istnienie okoliczności tego rodzaju (wyżej opisane), że mogłaby wywołać uzasadnioną

wątpliwość co do jego bezstronności, a w rozpoznaniu tego wniosku w dniu 31 maja 2021 r. brał udział sędzia uprzednio wyłączony od prowadzenia sprawy postanowieniem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 9 lipca 2019r. z powodu uzasadnionych wątpliwości co bezstronności, w związku z czym winien powstrzymać się od udziału w sprawie, a skutkiem opisanego powyżej uchybienia, przy rozpoznaniu wniosku o wyłączenie było rozpoznanie sprawy oskarżonych przez asesora sądowego, co do którego nie została usunięta w sposób przewidziany przez procedurę karną wątpliwość, co do jego bezstronności, co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, zwłaszcza że uzasadnienie postanowienia z dnia 31 maja 2021 r. nieuwzględniającego wniosku o wyłączenie asesora sądowego, nie odnosi się do istoty wniosku o wyłączenie.

4. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. i w zw. z art. 455 k.p.k. w zw. z art. 399 § 1 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu przez Sąd Okręgowy wadliwej kontroli odwoławczej i uznanie za niezasadne, sformułowane w apelacji obrońcy oskarżonego zarzutów naruszenia art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, pomimo że:

- sentencja wyroku Sądu Rejonowego w pkt. I. nie zawiera dokładnego określenia znamion każdego z 45 czynów składających się na ciąg przestępstw oszustw, których sprawstwo przypisano oskarżonemu W. U. , a ponadto zachodzi sprzeczność pomiędzy opisem czynu, a przyjętą kwalifikacją (art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.) i ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd I Rejonowy oraz zalegającym w aktach przedmiotowej sprawy prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 21 grudnia 2010r. sygn. akt II K 1075/10 z którego wynika, że S. K. został prawomocnie skazany za popełnienia wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym W. U. , czynu opisany w pkt. I aktu oskarżenia, który został zakwalifikowany jako przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

- sentencja wyroku Sądu Rejonowego w pkt. III. nie zawiera dokładnego określenia znamion każdego z 3 czynów (w tym 2 czynów ciągłych) składających się ciąg przestępstw oszustw, których sprawstwo przypisano oskarżonemu W. U. .

12. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 399 § 1 k.p.k. i w zw. z 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 9 k.p.k. i z zw. z art. 6 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu przez Sąd Okręgowy wadliwej kontroli odwoławczej i uznanie za niezasadne, sformułowane w apelacji obrońcy oskarżonego zarzutów obrazy art. 399 § 1 k.p.k. i w zw. z 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 9 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenie, pomimo że Sąd Rejonowy w Rzeszowie:
1. wyszedł poza granice aktu oskarżenia, gdyż w pkt I wyroku przypisał oskarżonemu W. U. popełnienie „czynów” z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. podczas gdy w pkt. I aktu oskarżenia jest mowa jedynym „czynie” z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.
 2. wyszedł poza granice aktu oskarżenia, gdyż w pkt III wyroku w ramach „czynu” opisanego pkt. III aktu oskarżenia przypisał oskarżonemu W. U. popełnienie „czynów stanowiących ciąg przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 k.k.
 3. naruszył prawo oskarżonego W. U. do obrony, gdyż nie pouczył oskarżonego, iż „czyn” zarzucany w pkt. I aktu oskarżenia może zostać zakwalifikowany jako „czyny” (w pouczeniu zawartym na str. 13 protokołu rozprawy głównej z dnia 11 marca 2021 r., jest mowa o jedynym „czynie” z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.) i w pkt., I wyroku uznał oskarżonego za winnego popełnienia „czynów” z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.
 4. naruszył prawo oskarżonego W. U. do obrony, gdyż nie pouczył oskarżonego, iż „czyn” zarzucany w pkt. III aktu oskarżenia może zostać zakwalifikowany jako „czyny” i w pkt. III wyroku uznał oskarżonego za winnego popełnienia „czynów” z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 k.k.
 5. wyszedł poza granice aktu oskarżenia, gdyż w pkt IX wyroku w ramach „czynu” opisanego pkt. I aktu oskarżenia przypisał oskarżonej J. U. popełnienie czynów „stanowiących ciąg przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art.

13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 k.k.

6. wyszedł poza granice aktu oskarżenia, gdyż w pkt X wyroku przypisał oskarżonej J. U. popełnienie „czynów” z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. podczas gdy w pkt II aktu oskarżenia jest mowa jedynym „czynie” z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.
7. naruszył prawo oskarżonej J. U. do obrony, gdyż nie pouczył oskarżonej, iż „czyn” zarzucany w pkt. I aktu oskarżenia może zostać zakwalifikowany jako „czyny” i w pkt. IX wyroku uznał oskarżoną za winną popełnienia „czynów” z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.
8. naruszył prawo oskarżonej J. U. do obrony, gdyż nie pouczył oskarżonej, iż „czyn” zarzucany w pkt. II aktu oskarżenia może zostać zakwalifikowany jako „czyny” i w pkt. X wyroku uznał oskarżoną za winną popełnienia „czynów” z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

13. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 442 § 1 i 2 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu przez Sąd Okręgowy wadliwej kontroli odwoławczej i uznanie za niezasadny, sformułowane w apelacji obrońcy oskarżonego, zarzut obrazy art. 442 § 2 k.p.k., co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez ujawnienie na rozprawie bez odczytywania w dniu 11 marca 2021 r. zeznań 22 świadków przesłuchanych w drodze pomocy prawnej w postępowaniu przed Sąd Rejonowy w Rzeszowie sprawie sygn. akt II K 370/09, pomimo że:

1. Sąd Okręgowy uchylając wyroki Sądu Rejonowego z dnia 6 maja 2016r. sygn. akt II K 491/15 i Sądu Rejonowego z dnia 9 kwietnia 2018 r., sygnatura akt II K w obu przypadkach skorzystał za art. 436 k.p.k. i ograniczał rozpoznanie środka odwoławczego tylko do niektórych podnoszonych uchybień i nie zajął stanowiska, co do zarzutów związanych z sposobem przeprowadzania przez Sąd Rejonowy postępowania dowodowego, w przesłuchania świadków w drodze pomocy prawnej, a takiej sytuacji nie można uznać, że dowody zostały przeprowadzone w sposób prawidłowy.

2. Postępowanie dowodowe w sprawie o sygn. akt II K 370/09 przeprowadził Sędzia Sądu Rejonowego, co którego Sąd Okręgowy w Rzeszowie w wyroku z dnia 14 maja 2014 r. sygn. akt II Ka 97/14 uznał, że zachodzą uzasadnione wątpliwości co do bezstronności (art. 41 § 1 k.p.k.), a w takiej sytuacji winno zostać powtórzone, przez sędziego, który uprzednio nie orzekał w sprawach dotyczących oskarżonego i który nie mógł wyrobić sobie na jego temat subiektywnych poglądów, które mogłyby rzutować na sposób przeprowadzenia postępowania dowodowego (np. przeprowadzenie dowodu w drodze pomocy sądowej), w tym na dociekliwość sądu.
3. W czasie przeprowadzania dowodu z przesłuchania świadków w drodze pomocy prawnej Sąd Rejonowy procedował na niepełnym materiale dowodowym z postępowania przygotowawczego, gdyż nie dysponował dokumentacją księgową firmy S.1 , która została dołączona do akta na ostatnim terminie rozprawy (6 maja 2013 r.) poprzedzającym wydanie wyroku w sprawie o sygn. akt II K 370/09.
4. Oskarżony od dnia 31 października 2013 r. do dnia 18 stycznia 2017 r. korzystał z pomocy prawnej obrońcy z urzędu, który ze względu na konflikt interesów nie powinien go reprezentować.
5. Obrońca oskarżonego z urzędu wyznaczony w sprawie na etapie postępowania apelacyjnego w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w R. w sprawie o sygn. akt II Ka 510/16, a więc już po przesłuchaniu ww. świadków w drodze pomocy prawnej, wielokrotnie składał wnioski o przesłuchanie tych świadków bezpośrednio na rozprawie z udziałem obrońcy, w celu zapewnienia oskarżonemu realizacja prawa do obrony.
6. Sąd Okręgowy w Rzeszowie wyroku z dnia 14 stycznia 2019 r. (sygn. akt III Ka 95/19, II Ka 499/18), uchylając wyrok Sądu Rejonowego w sprawie, nakazał Sądowi Rejonowemu przy ponownym rozpoznaniu sprawy zapewnić oskarżonemu racjonalnej, a nie abstrakcyjnej realizacji prawa do obrony.

14. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 442 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu przez Sąd Okręgowy wadliwej kontroli odwoławczej i uznanie za niezasadny, sformułowany w apelacji obrońcy oskarżonego zarzut obrazy art. 442 § 3 k.p.k. co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez nie zastosowanie się do zapatrywań prawnych i wskazań Sądu Odwoławczego, zawartych w uzasadnieniach wyrokach Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 14 maja 2014 r. (sygn. akt II Ka 97/14) i z dnia 14 stycznia 2019 r. (sygn. akt III Ka 95/19, II Ka 499/18) w zakresie konieczności ponownego przesłuchania oskarżonych i zapewnienia oskarżonemu racjonalnej, a nie abstrakcyjnej realizacji prawa do obrony, dokonania analizy opisów czynów pod kątem znamion ich kwalifikacji prawnej.

15. art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 205 § 1 ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 r. - Kodeks karny (Dz. U. Nr 13, poz. 94 z późn. zm.) (dalej skrót - d.k.k.) poprzez niezakwalifikowanie przestępstwa przypisanego W. U. w pkt. I ppkt. 1-4 wyroku, które zostały popełnione przed 1 września 1998r. a więc w czasie obowiązywania jako przestępstw z art. 205 § 1 d.k.k., które było wówczas zagrożone karą do 5 lat pozbawienia wolności, pomimo że jest to ustawa względniejsza dla oskarżonego w porównaniu do analogicznego przestępstwa oszustwa opisanego w art. 286 § 1 k.k. obowiązującego w czasie orzekania (do 8 lat pozbawienie wolności), co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

16. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. art. 300 § 2 k.k. art. 17 § 1 pkt 2 oraz art. 414 § 1 k.p.k. polegający na przeprowadzeniu przez Sąd Okręgowy wadliwej kontroli odwoławczej i uznaniu za niezasadny, sformułowany w apelacji obrońcy oskarżonego zarzut obrazy przepisów prawa materialnego:

a) art. 18 § 2 k.k. w zw. art. 300 § 2 k.k., co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia ,pomimo że opis czynu za które oskarżony W. U. został skazany w pkt. VII wyroku, zawarty w sentencji jak i uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego, nie zawiera znamienia obligatoryjnego dla popełnienia tej formy przestępstwa tj. zachowania "w zamiarze aby inna osoba dokonała czynu zabronionego", co powoduje, że czyn oskarżonego nie stanowi przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. art. 300 § 2 k.k.

b) art. 91 § 1 k.k. polegający na błędnym przyjęciu, że czyn, za który oskarżony został skazany w pkt. I wyroku nie stanowi przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., lecz stanowi ciąg 45 przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. pomimo, że żaden z 45 „zachowań” opisanych w wyroku nie wyczerpuje samodzielnie znamion przestępstwa oszustwa.

17. art. 41 § 1 k.p.k. poprzez udział w składzie Sądu Okręgowego w Rzeszowie III Wydział Karny Odwoławczy w sprawie o sygn. akt III Ka 145/2 Sędzi G.A. orzekającego uprzednio w składzie Sądu Okręgowego w Rzeszowie II Wydział Karny, który wyrokiem z dnia 14 maja 2014 r sygn. akt II Ka 97/14 uchylił wyrok Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 10 maja 2013 r. sygn. akt II K 370/09 w sprawie oskarżonych W. U. a i J. U. i wbrew właściwości rzeczowej przekazał sprawę Sądowi Rejonowego w Rzeszowie, w następstwie czego w sprawie zaszły uzasadnione wątpliwości, co do bezstronności ww. Sędziego w rozpoznawaniu apelacji obrońcy oskarżonego i apelacji własnej oskarżonego opartej między innymi na zarzucie wystąpienia bezwzględnej podstawie odwoławczej o której mowa w art. 439 § 1 pkt. 4.

W oparciu o przytoczone wyżej zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz wyroku sądu I instancji i przekazanie sprawy temuż sądowi do ponownego rozpoznania w I instancji.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzuty podniesione przez obrońcę okazały się bezzasadne w stopniu oczywistym, co skutkowało oddaleniem kasacji na rozprawie w trybie art. 535 § 3 k.p.k. jako oczywiście bezzasadnej. Szczegółowe uzasadnienie powyższego rozstrzygnięcia zostało przedstawione ustnie na rozprawie, zaś Sąd Najwyższy nie dostrzega konieczności powielania w formie pisemnej przedstawionej na rozprawie argumentacji.

Natomiast częściowo na uwzględnienie zasługują zarzuty podniesione przez obrońcę w piśmie sygnalizacyjnym z dnia 8 marca 2024 r., złożonym już po wniesieniu kasacji, w którym jako obrońca z urzędu W. U. , na podstawie art. 536 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. i w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. wniósł o uwzględnienie z urzędu przez Sąd Najwyższy bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci przedawnienia karalności czynu opisanego w pkt. VII oraz części czynów opisanych w pkt I ppkt 1 i 2 wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie X Wydział Karny z dnia 31 maja 2021 r. sygn. akt XK 59/19.

W uzasadnieniu powołanego wyżej pisma skarżący argumentował, iż Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 grudnia 2023 r. sygn. P 12/22 orzekł, że art. 15zzrl ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1327, z późn. zm.) zgodnie z którym „w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, ogłoszonego z powodu COVID-19, oraz w okresie 6 miesięcy po ich odwołaniu nie biegnie przedawnienie karalności czynu oraz przedawnienie wykonania kary w sprawach o przestępstwa i przestępstwa skarbowe”- jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Jak wynika z uzasadnienia prawnego przedmiotowego wyroku „wyrok usuwa z systemu prawnego skutek, jaki wywierał art. 15zzr ust. 1 cyt. wyżej ustawy. Oznacza to, że norma prawna zawarta w tym przepisie - jako niezgodna z Konstytucją - nie oddziaływała, co w sprawach zakończonych, w których zastosowano badany przepis, otwiera zainteresowanym podmiotom drogę do wznowienia postępowania na zasadzie art. 190 ust. 4 Konstytucji, a w sprawach będących w toku (w tym przed sądem pytającym) - powoduje jego pominięcie przy orzekaniu i stosowanie przepisów ogólnych w zakresie biegu przedawnienia.”

Zarzut podniesiony przez obrońcę, co do przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. zarzucanego W. U. w pkt VII aktu oskarżenia, a przypisanego w pkt VI wyroku sądu I instancji, zasługuje na uwzględnienie. Przestępstwo to popełnione zostało w grudniu 2001 r. oraz zagrożone jest karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności (niezmiennie od 1997 r.). Zgodnie z treścią art. 101 § 1 pkt 3 k.k., karalność występku

zagrożonego karą przekraczającą 3 lata pozbawienia wolności ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 10 lat. W związku z tym, iż w tym okresie została wszczęta postępowanie karne, po myśli art. 102 k.k., karalność tegoż przestępstwa ustaje z upływem 10 lat od zakończenia tego okresu, a więc łącznie po upływie 20 lat od czasu jego popełnienia. W świetle powyższego karalność przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. przypisanego W. U. w pkt VI wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 31 maja 2021 r. ustawała w grudniu 2021 r., a więc przed wydaniem przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie wyroku z dnia 10 czerwca 2022 r., utrzymującego wyrok sądu I instancji w mocy.

Sąd odwoławczy wydając wyrok nie mógł uwzględnić z urzędu okoliczności przedawnienia u uwagi na treść powołanego wyżej art. 15zzrl ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych zawieszającym bieg przedawnienia przestępstw i przestępstw skarbowych w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, ogłoszonego z powodu COVID-19, oraz w okresie 6 miesięcy po ich odwołaniu. Przepis ten został bowiem uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją RP dopiero w wyroku z dnia 12 grudnia 2023 r.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy uchylił wyroki sądów obu instancji w odniesieniu do W. U. w zakresie czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 300 § 2 k.k. przypisanego mu w pkt VI wyroku Sądu Rejonowego R. i na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie w tej części umorzył, obciążając Skarb Państwa kosztami procesu.

Natomiast nie jest zasadny podniesiony w piśmie sygnalizacyjnym obrońcy zarzut przedawnienia dotyczący przestępstw z art. 286 § 1 k.k. opisanych w pkt. I ppkt 1 i 2 aktu oskarżenia, a przypisanych oskarżonemu w pkt I wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie. Przestępstwo opisane w pkt I ppkt 1 aktu oskarżenia popełnione zostało w okresie od kwietnia 1996 r. do sierpnia 1997 r., a więc bieg okresu przedawnienia rozpoczął się w sierpniu 1997 r. Przestępstwo to niezmiennie od 1997 r. zagrożone było karą od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności, a więc

zgodnie z art. 101 § 1 pkt 2a k.k., karalność występku zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 15 lat. Uwzględniając 10 letni okres przedłużenia terminu przedawnienia – przewidziany w art. 102 k.k. – okres przedawnienia tegoż przestępstwa wynosił 25 lat (od chwili jego popełnienia), czyli nastąpiło ono w sierpniu 2022 r., a więc już po wydaniu wyroku przez sąd odwoławczy. Natomiast przedawnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. opisanego w pkt I ppkt 2 aktu oskarżenia, popełnionego od 7 kwietnia 1997 r. do 14 lipca 1999 r., nastąpiło w dniu 14 lipca 2024 r.

[J.J.]

[ms]

Małgorzata Bednarek Marek Motuk Ryszard Witkowski